

Terminal 119
[Νοέμβριος / 2006]
ΑΜΑΡΥΝΘΟΣ FROM BELOW

«Κάθε κοινωνία είναι μια κατασκευή, μια συγκρότηση, μια δημιουργία ενός κόσμου, του ιδιόκοσμού της. Η ίδια η ταυτότητα της δεν είναι τίποτε άλλο απ' αυτό το «σύστημα ερμηνείας», αυτόν τον κόσμο που δημιουργεί αυτή. Και γι' αυτόν τον λόγο (όπως και κάθε άτομο) αντιλαμβάνεται ως θανάσιμο κίνδυνο κάθε επίθεση εναντίον αυτού του συστήματος ερμηνείας»

την αντιλαμβάνονται ως επίθεση εναντίον της ταυτότητας της, εναντίον της ίδιας.»

Κορνήλιος Καστοριάδης

Μια οργισμένη εισαγωγή...

Κάποιοι άνθρωποι δεν το βούλωσαν! Δεν έκλεισαν νοχελικά τα μάτια τους, ούτε κλείστηκαν στο καβούκι τους, πνίγοντας, ίσως, την οργή τους. Το γνωρίζαμε εξ' αρχής ότι ο βιασμός της 16χρονης μετανάστριας μας αφορούσε άμεσα. Είχε να κάνει με την συνείδηση των ευθυνών μας γι' αυτό τον κόσμο που αναπαράγει και σωπαίνει μπροστά σε τέτοια εγκλήματα. Πήγαμε εκεί, όχι για να πείσουμε κάποιον, ούτε να για να συμβάλλουμε στον θόρυβο των μίντια, πήγαμε να καταγγείλουμε, πήγαμε για να καταδείξουμε την ευθύνη και την συνενοχή της ντόπιας κοινωνίας απέναντι στον σωματικό και ψυχικό βιασμό της μετανάστριας. Πήγαμε για να φωνάξουμε πως: «οι βιαστές δεν είναι ράτσα ειδική, είναι άνδρες καθημερινοί!» και αυτοί μας το αποδείξαν με τον καλύτερο τρόπο! «Καλά της κάναμε της π.....» βροντοφώναζαν οι άντρακλες του χωριού: Σε αυτό το «κάναμε» βρίσκεται η συνειδητή συνενοχή τους, η ανοιχτή τους ταύτιση με τους θύτες. Πολλές άλλες τέτοιες φρικιαστικές βρισιές μας είπαν, τρέμει το χέρι μας μόνο αν τις απαριθμήσουμε... Όχι! Αδίστακτοι! Κάποιοι άνθρωποι δεν το βουλώσανε και σπάσανε την δημόσια σιωπή δείχνοντας σας ότι είστε αυτό που κάνετε και πιστεύετε: Ρατσιστές, Σεξιστές και Εθνικιστές! Δεν σας αθρώνουμε, δεν σας θεωρούμε «αγνούς προλετάριους» με φενακισμένη δήθεν συνείδηση, ούτε αθώα παιδάκια παραπλανημένα από τα κακά μμε! Έχετε συνείδηση και ευθύνη, είστε αυτό που θέλετε να είστε και μας το δείξατε όσο καλύτερα μπορούσατε: Ρατσιστές, Σεξιστές και Εθνικιστές! Αλλιώς γιατί αυτή η αντίδραση; Γιατί αυτό το εξοντωτικό μίσος; Όταν ο άλλος σου πετάει πέτρες από τα δύο μέτρα στο κεφάλι, έχει συνείδηση της πράξης του! Όπως και όταν βιάζει μια μετανάστρια! Η αλήθεια είναι ότι πήραμε μια ιδέα τι πάει να πει πογκρόμ... Καιρός λοιπόν να πάσουμε να υποτιμάμε την ιστορική μοναδικότητα του δικού μας βιώματος και παρόμοιων βιωμάτων άλλων ανθρώπων κάνοντας εύκολες και ψευδολυτρωτικές, για εμάς και την ψυχή μας, αναγωγές...

Τα πρώτα συναισθήματα που εκφράστηκαν απ' όλους μας μόλις τελείωσε «ο επιάλλη της Αμαρύνθου» ήταν αυτά της απογοήτευσης και της απόγνωσης... Συναισθήματα λογικά, όταν βλέπεις τις συντρόφισσες και τους συντρόφους σου να πέφτουν κάτω, από το ξύλο ή από κάποια πέτρα, όταν έχεις νοιώσει ότι αυτός ο επιάλλη είναι ατέλειωτος (μας έτρεχαν για χιλιόμετρα...), ότι όλα μπορούσαν να τελειώσουν εκεί για κάποιους και για πάντα... Επίσης συναισθήματα οργής και εκδίκησης κατέκλυσαν όλες και όλους μας... Που δεν μπορέσαμε να αμυνθούμε ώστε να μην χτυπήσει ούτε ένας από εμάς, που δεν μπορέσαμε να σπάσουμε και εμείς σε έναν από αυτούς τα μούτρα, όπως μας έκαναν αυτοί... Αλλά μήπως έτσι προσπαθούμε, πάλι, να συγκαλύψουμε την μοναδικότητα αυτού που μας έκαναν,

ανάγοντας το σε στρατηγική ήττα; Φυσικά και θα θέλαμε να ήμασταν καλύτερα οργανωμένοι και με περισσότερο κόσμο μαζί μας αλλά αυτό δεν συγκαλύπτει την μοναδική (στην κινηματική και όχι μόνο ιστορία) του πογκρόμ εναντίον μας. Όταν ο άλλος υπερασπίζεται την (ετερόνομη) ταυτότητα του, όλο του το είναι, είναι έτοιμος να αυτοθυσιαστεί... Και ποιος λέει ότι και κράνη να είχαμε και πολύ περισσότερο κόσμο ότι αυτοί δεν θα έπαιρναν τα τρακτέρ και τα αμάξια τους για να μας πατήσουν; Το μίσος αυτού που διεξάγει ένα εξοντωτικό πογκρόμ δεν εξηγείται ορθολογικά, ούτε ελέγχεται. Μόνο κάτι υπερφυσικό, σου δίνεται η εντύπωση, περιμένεις να σε σώσει εκείνη την στιγμή. Ίσως η καλοσύνη του θεού, ίσως κάποιος δεινόσαυρος που θα έρθει από το πουθενά και θα τους φάει όλους, ίσως κάποιος δράκος που θα τους τρομάξει και θα διαλυθούνε ως δια μαγείας. Αλλά, φυσικά, τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα συμβεί και έτσι μένεις εσύ και οι σύντροφοι σου στο κέντρο της αβύσσου... Να περιμένεις πότε θα τελειώσει αυτός ο εφιάλης.

Και όμως, ο πολιτικός μας στόχος στέφθηκε με επιτυχία! Αντίφαση; Όσο ξύλο κι' αν φάγαμε, όσο κι αν φοβηθήκαμε, αυτοί οι άνθρωποι κατάλαβαν για τα καλά ότι υπάρχουν κάποιοι άλλοι άνθρωποι που αγωνίζονται ενάντια σε όλα όσα αυτοί εκπροσωπούν και πράττουν. Ότι δεν μπορούν να βιάζουν γυναίκες-μετανάστρες, να κακομεταχειρίζονται και να εκμεταλλεύονται μετανάστες χωρίς να υπάρχει ούτε μια πραγματική αντίσταση. Ότι υπάρχουν άνθρωποι που επιθυμούν την κοινωνία απαλλαγμένη απ' όλα αυτά τα δόγματα: τον σεξισμό, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό. Δεν πήγαμε για να διδάξουμε ούτε να προσηλυτίσουμε, αλλά ήμασταν η μόνη λάμψη που μπορεί να ανοίξει μια ρωγμή στον ετερόνομο τοίχο της κοινωνίας αυτής. Αν δεν έθιγαν άμεσα την ταυτότητα τους όλα αυτά που τους καταλογίσαμε δεν θα αντιδρούσαν έτσι, οπότε απέδειξαν μόνοι τους τι είναι... Καταγραφίκαμε στην συλλογική μνήμη αυτής της κοινωνίας, όποιος και όποια θελήσει να αναζητήσει τα λόγια μας και να αμφισβητήσει θα είμαστε εκεί. Επίσης, έτσι θα θυμούνται ότι από εδώ και πέρα κάποιες και κάποιοι δεν θα το βουλώνουν όταν αυτοί θα κάνουνε τέτοια εγκλήματα...

Το έγκλημα – ο βιασμός.

Ο βιασμός της 16χρονης μετανάστριας είναι γενικά γνωστός. Στις αρχές Νοέμβρη στην Αμάρυνθο, στο σχολείο του χωριού, τέσσερις Έλληνες μαθητές (δύο εκ' των οποίων ο ένας γιος μπάτσου και ο άλλος δασκάλου) βίασαν την κοπέλα στις τουαλέτες. Επίσης βιντεοσκόπησαν την πράξη του βιασμού. Κάποια άλλα «καλά κορίτσια» υποστήριζαν τους βιαστές λέγοντας ότι «τα ήθελε...» κ.λπ. Κάποιοι άλλοι βγήκαν άμεσα να πούνε ότι δεν ήταν βιασμός. Ενώ η μητέρα της κοπέλας έκανε μήνυση κάποιοι κακόπιστοι άντρακλες ελληναράδες της ντόπιας κοινωνίας ή γενικότερα συνέχισαν να αμφισβητούν το γεγονός. Ο σύλλογος των καθηγητών του σχολείου με πλήρη ομοφωνία αποφάσισε να αποβάλει τους μαθητές μαζί με την μαθήτριά(!!!). Την ίδια ευθύνη, δηλαδή, απέδωσαν στους θύτες και στο θύμα...θα είπαν: «τσ τσ τσ...Κακά παιδιά, δεν πρέπει να κάνετε τέτοια κακά πράγματα στο σχολείο μας» τσουβαλιάζοντας έτσι το θύμα με τους βιαστές μαθητές. Φυσικά πίσω από αυτή την πράξη τους (των καθηγητών) δεν κρύβεται μόνο η αυθαιρεσία της εξουσίας τους αλλά και ο απροκάλυπτος σεξισμός και ρατσισμός τους! Έτσι, ύστερα από την παρέμβαση κάποιων πολιτικάντηδων και των μμε, αποφάσισαν να πάρουν πίσω τις αποβολές τόσο από την κοπέλα όσο και από τους βιαστές (!!!)... Θα είπαν: «Ας μην δημιουργούμε ζητήματα, ας γίνουν όλα όπως πριν, σαν να μην έγινε τίποτα». Φυσικά η κοπέλα με την μητέρα της αναγκάστηκαν να φύγουν από το χωριό το

οποίο, με τη σιωπηρή ή ανοιχτή ταύτιση του με τους βιαστές, απειλούσε να ξεσπάσει πάνω τους. Και αυτό γιατί οι ντόπιοι μίσησαν ακόμη περισσότερο την μετανάστρια και την μητέρα της οι οποίες «τόλμησαν να δυσφημήσουν» το κωλοχώρι τους. Στην ουσία δηλαδή ήταν αυτοί οι οποίοι ταύτισαν τους εαυτούς τους και το χωριό τους (που «δυσφημίστηκε») με τους βιαστές και κανείς άλλος! Εξ' αρχής έδειξαν την συνειδητή τους!

Η πορεία των αόρατων – το πογκρόμ.

Χαλκίδα Κυριακή 19/11/06: Στο σταθμό των τρένων 120-130 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές κυρίως από Θεσσαλονίκη και Αθήνα μαζεμένοι συζητάμε για το ποιόν της πορείας μας στην Αμάρυνθο, για το τι θα κάνουμε ακριβώς. Έχουμε αποφασίσει να μην απαντήσουμε με βία σε προκλήσεις των κατοίκων. Θα πετάξουμε τα τρικάκια μας, θα φωνάξουμε συνθήματα, θα γράψουμε σε δημόσιους τοίχους, θα μοιράσουμε προκηρύξεις και το πιο επίφοβο: θα γράψουμε με σπρέι πάνω στο φασιστικό μνημείο του χωριού. Με αυτό δεν θέλαμε φυσικά να γίνει κάποιος συνειρμός σε σχέση με τον εμφύλιο ή το ΕΑΜ (που πολιτικά δεν έχουμε σχέση) αλλά να το θίξουμε ως ένα ακόμη σύμβολο της εθνικιστικής μισαλλοδοξίας και παράδοσης της περιοχής. Όπως και να έχει, όσες παραμέτρους κι αν δεν σκεφτήκαμε, αυτά αποφασίσαμε.

Φτάσαμε με δύο πούλμαν στην Αμάρυνθο το μεσημέρι. Η πορεία στην αρχή έβαινε ομαλά. Γράψαμε συνθήματα στο σχολείο και προχωρήσαμε. Μια πρώτη λεκτική αντίδραση, ότι «Δεν ήταν βιασμός...» κ.λπ. συναντήσαμε εκεί. Η πορεία είχε πολύ παλμό και αρκετά πρωτότυπα συνθήματα για τα δεδομένα του «χώρου» στην Ελλάδα: «Η πατριαρχία σε αυτήν την κοινωνία τελειώνει στα μπουρδέλα, αρχίζει στα σχολεία», «Οι βιαστές δεν είναι ράτσα ειδική, είναι άνδρες καθημερινοί», «Ξένοι δεν είναι οι μετανάστες, ξένοι είναι οι βιαστές και όσοι τους κάνουν πλάτες», «Εγκληματίες είναι οι εθνικιστές και όχι οι μετανάστες και οι μετανάστριες» κ.α. Προχωρήσαμε και φτάσαμε κανονικά ως το μνημείο του χωριού όπου συγκεντρωθήκαμε μέχρι να γραφτεί αυτό που είχε συμφωνηθεί. Εκεί άρχισαν οι πρώτοι σκληροί διαπληκτισμοί. Ένας ντόπιος άρχισε να φωνάζει και να βρίζει. Δεν έλεγε, όμως, για το μνημείο αλλά για την κοπέλα που βιάστηκε: «Καλά της κάναμε!», «Έπρεπε να την γ... μέχρι το μεδούλι» κ.α. που δεν έχει κανένα νόημα να απαριθμίσουμε. Αρχίσανε, τότε, και οι πρώτες απειλές εναντίον μας. Ένας πήγε να βγάλει κάτι από το αυτοκίνητο του (...) αλλά τελικά μας απείλησε ότι θα μας περιμένουν στο τέλος του χωριού. Καθώς φεύγαμε από το μνημείο, παραλιακά, διάφοροι έβριζαν και έκαναν την προσπάθεια να μπουν στο μπλοκ μας με σκοπό να χτυπήσουν ή παρασυρμένοι από την οργή τους εναντίον των γυναικών του μπλοκ μας βρίζοντας τες παράλληλα αισχρά. Ευτυχώς δεν εκτράπηκε η πορεία όπως είχε συμφωνηθεί και προχωρήσαμε απωθώντας τους. Κάποιοι και κάποιες μεγάλοι και μικροί έβγαιναν στα μπαλκόνια και στις αυλές τους και μας έβριζαν. Εμείς συνεχίσαμε. Κάποια στιγμή ενημερωθήκαμε μέσω τηλεφώνου ότι τα πούλμαν με τα οποία ήρθαμε τα είχαν διώξει από την περιοχή που τα αφήσαμε. Πλέον βιαζόμασταν να φύγουμε... Καθώς βγαίναμε από το κύριο μέρος του χωριού μπροστά μας στα εκατό μέτρα είχαν ήδη μαζευτεί οι πρώτοι απ' αυτούς. Το σκηνικό θύμιζε από μακριά συγκέντρωση παρακρατικών. Κρατούσαν ξύλα και άλλα. Αρχίσανε το πετροβολητό... Συνεχίσαμε. Ο πανικός είχε ήδη αρχίσει να ανάβει. Μας πήραν από πίσω, σε κάποια απόσταση στην αρχή, ύστερα πιο κοντά. Από έναν λόφο δεξιά μας, κόσμος μαζεμένος άρχισε να πετάει και αυτός πέτρες. Και ήμασταν ακόμη στην

αρχή... Οι πέτρες μας περνούσαν ξυστά, δεν είχε τραυματιστεί κανείς ακόμη. Δεν βλέπαμε πουθενά μπροστά μας τα πούλμαν... Συγκροτηθήκαμε σε αλυσίδες. Ο πετροβολισμός από πίσω συνεχιζόταν για πολύ ώρα. Κάποιοι προσπαθούσαμε να τις αποκρούσουμε με τις σημαίες μας. Μπροστά μας είδαμε ότι είχαν συγκεντρωθεί και άλλοι με αμάξια, ξύλα, λοστούς. Αυτοί έκαναν το εξής: Όσο τους πλησιάζαμε πήγαιναν και πιο πίσω για να έχουν ελεύθερο χώρο βολής. Αυτοί που ήταν από πίσω μας πλησίαζαν. Είχανε μαζί τους ξύλα, λοστούς, φτυάρια, τσουγκράνες, σούβλες και βρίζανε ανηλεώς: «Τι ήρθατε να κάνετε εδώ ρε .....», «Δεν θα φύγετε ζωντανοί». Οι βρισιές εναντίον των γυναικών ήταν τόσο αηδιαστικές... Δεν τις απαριθμούμε. Κάποια στιγμή από πίσω μας άρχισε ένα άγριο πετροβολητό από τα δύο μέτρα εναντίον μας, ένας σύντροφος έπεσε κάτω αναίσθητος από χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού... Αυτοί το μόνο που είπαν είναι: «καλά έπαθε», «ας πεθάνει, δεν μας νοιάζει». Κάποιοι σύντροφοι τον πήραν στα χέρια. Τότε άρχισε και το ξύλο σώμα με σώμα. Εμείς προσπαθούσαμε να αμυνθούμε. Αυτοί, γενικά, όποιον έβλεπαν να αμύνεται τόσο πιο βίαια τον χτυπούσαν. Δεν υπολόγιζαν απολύτως τίποτα, ένοιωθες ότι δεν είχες να κάνεις με ανθρώπους αλλά με μια μηχανή που σκορπάει αλόγιστα πέτρες, ξύλο και βωμολοχίες. Δεν υπήρχε περίπτωση να πειστούν να σταματήσουν ώστε να φύγουμε, ήθελαν εκδίκηση. Κανείς δεν ήξερε ποια θα ήταν τα όρια τους και αν θα υπήρχαν. Οι σύντροφοι που ήταν μπροστά τους και αμύνονταν ή προσπάθησαν να μιλήσουν έφαγαν πολύ ξύλο. Έριχναν κόσμο κάτω και τον χτυπούσαν. Χτύπησαν χωρίς οίκτο κάποιες συντρόφισσες. Απομόνωναν κόσμο στα χωράφια δεξιά και αριστερά και τον έδεχναν αλύπητα. Κλοτσιές, μπουνιές, χτυπήματα με ξύλα και σίδερα. Εντωμεταξύ συνεχίζαμε να πορευόμαστε και τα πούλμαν πουθενά ακόμη. Νοιώθαμε πως δεν θα τελειώσει ποτέ. Σταματούσαμε τα αμάξια που έρχονταν ώστε να φράξουν τον δρόμο στους εξαγριωμένους άντρες, αλλά τίποτα. Ένας από αυτούς μάλιστα, πρέπει να ήταν ντόπιος, άνοιξε γκάζι και χτύπησε μια κοπέλα. Οι τραυματισμοί πολλαπλασιάζονταν. Από τις πέτρες είχαν ανοίξει και άλλα κεφάλια. Ακούστηκε ότι τα πούλμαν ήταν στο επόμενο βενζινάδικο, είχαμε ήδη περπατήσει ένα ή δύο χιλιόμετρα. Αλλά δεν ήταν εκεί. Οι τύποι μπροστά συνέχισαν να πετάνε πέτρες και να βρίζουν ανηλεώς. Στο σημείο που ήταν το βενζινάδικο θέλησαν να μας στριμώξουν μέσα, για να μας δείρουν μέχρι θανάτου, για να μας κάψουν, ποιος ξέρει... Φώναζαν να πετάξουμε τις σημαίες μας: «Θέλετε να μας δείρετε ρε ..... γι' αυτό τις φέρατε;». Οι περισσότερες σημαίες πετάχτηκαν στον δρόμο ενώ αυτοί συνέχισαν να βαράνε και να ουρλιάζουν πιο λυσσασμένα. Στο βάθος κάποια στιγμή φάνηκε το ένα λεωφορείο. Μας τρομοκρατούσαν φωνάζοντας «Τρέξτε ρε!.....». Μια ολόκληρη πορεία έτρεχε και αυτοί από πίσω μας κυνηγούσαν. Κόσμος έπεφτε στο δρόμο και έτρωγε ξύλο, υπήρχε κίνδυνος να ποδοπατηθούμε. Τρόμος και ελπίδα που φτάνουμε επιτέλους στο πούλμαν. Αυτοί έφτασαν ως έξω από το πούλμαν, μέχρι κ' εκεί βαρούσαν και έβριζαν. Μπήκαμε όπως-όπως μέσα, κάτσαμε ο ένας πάνω στον άλλο. Υπήρχε κίνδυνος μην ρίξουν πέτρες στα τζάμια και τα καλύψαμε με τα μπουφάν μας. Έβριζαν και έφτυναν τον οδηγό. Το λεωφορείο προχωρούσε και έμπαινε ακόμη κόσμος. Σε λίγο καταλάβαμε ότι είχαμε αφήσει κόσμο πίσω. Το παιδί που είχε χτυπήσει άσχημα το κεφάλι του ήρθε ασθενοφόρο από την Χαλκίδα και τον πήρε. Άφησε όμως πίσω του όλους αυτούς που τον κουβαλούσαν με τα χέρια. Αργότερα μάθαμε ότι κάποιοι μπάτσοι μάζεψαν τους συντρόφους που είχαν μείνει πίσω και τους έφεραν στο πούλμαν. Πολύ παρακάτω βρήκαμε και το άλλο πούλμαν και οι συντρόφισσες/οι από Αθήνα μπήκαν σε αυτό. Ο εφιάλτης είχε τελειώσει. Όλοι ήμασταν σοκαρισμένοι από το εξοντωτικό μένος που αντιμετωπίσαμε.

Οι μπάτσοι.

Πολλά πράγματα φάνηκαν να είναι ύποπτα όταν φύγαμε από την Αμάρυνθο. Είτε στο δημοσίευμα της Ελευθεροτυπίας (20/11/06) που έλεγε πως η Αμάρυνθος ήταν πίδα στους ασφαλίτες όλη την προηγούμενη εβδομάδα της πορείας, είτε όταν κάποιοι από τους εξαγριωμένους κατοίκους ξαφνικά ηρέμησαν (και σχεδόν μας βοηθούσαν) όταν πήγαμε να ανέβουμε στα λεωφορεία στο τέλος, είτε γιατί οι μπάτσοι ήξεραν από το πρώτο λεπτό πως ήμασταν εκεί και δεν έφτασαν παρά μόνο μετά από 4 ώρες, είτε γιατί κάποιοι από τον όγλο χτυπούσαν, θα λέγαμε «με επαγγελματισμό» και με ειδικά μικρά κλομπ, είτε γιατί ένστολοι του τμήματος Αμάρυνθου δε φάνηκαν πουθενά, είτε γιατί ακόμη δύο-τρεις κάτοικοι παραδέχτηκαν πάνω στο ξύλο πως «δεν καταλάβατε ρε πως οι μπάτσοι σας άφησαν εδώ να σας φάμε;», είτε όταν τέλος μάθαμε πως τα λεωφορεία μετά τις πρώτες δύο φορές τα είχαν διώξει ασφαλίτες... Όπως και να έχει, το σκηνικό μύριζε κάτι στημένο. Όπως και να έχει, όσα έγιναν εκεί, έγιναν στις πλάτες των μπάτσων. Είτε το έστησαν, είτε το ανέχτηκαν με μικρή βοήθεια, το σκηνικό είχε τη σφραγίδα της αστυνομίας. Τι σημαίνει αυτό; Απλώς, μια υπενθύμιση πως ο αγώνας που διεξάγουμε δεν είναι παιχνίδι. Απλώς, μια επιβεβαίωση του δεσμού ντόπιων ρατσιστικών κοινωνιών με μπάτσους. Απλώς, μια επιβεβαίωση του ότι όσα λένε οι αριστεροί σαν κριτική για την πορεία είναι ακόμη πιο άσχετα με την πραγματικότητα.

Η ανδρική κοινότητα.

Γεγονός πρώτο: όσοι μας επιτέθηκαν ήταν άντρες. Άντρες με τα όλα τους!

Γεγονός δεύτερο: οι γυναίκες ήταν κυριολεκτικά απύσες από τον δημόσιο χώρο του χωριού. Ελάχιστες μας έβριζαν -για να προστατέψουν την «τιμή» των κανακάρηδών τους που απειλήθηκε από μια ξένη «που τα 'θελε»-, δύο γυναίκες που ασφυκτιούσαν μέσα στον πατριαρχικό κλοιό και κατέβηκαν μαζί μας στην πορεία και κάποιες που μας κοιτούσαν πίσω από τους κουρτίνες σιωπηλά.

Γεγονός τρίτο: όλες οι βρισιές που μας απηύθυναν οι Marlboro men της ελληνικής επαρχίας είχαν να κάνουν με σεξουαλικά νοήματα ομοφοβίας και αμφισβήτησης της ετεροσεξουαλικότητας -δηλαδή του "αντρισμού"-των αντρών και "καταγγελίας" των «χαλαρών ηθικών αρχών» των γυναικών της πορείας (πχ πούστηδες, πουτάνες, θα σας γ... κτλ).

Η Αμάρυνθος αποτελεί άλλη μια ζωντανή επιβεβαίωση πως η πατριαρχία ξέρει και οργανώνεται. Η καταγγελία ενός βιασμού κατέληξε σε πογκρόμ. Η από τα κάτω αντίδραση των καλών αντρών πατριωτών ήταν άμεση. Κοινός αγώνας ενάντια στους ξένους, ενάντια σε αυτούς που κατήγγειλαν το έγκλημά τους. Υπερασπιζόμενοι τις αξίες της κοινωνίας τους, τον «νόμο του χωριού», έναν νόμο που συναινεί στο βιασμό και στις διώξεις μεταναστών, έναν «δίκαιο» νόμο. Στο πογκρόμ χτυπήθηκαν άσχημα πάνω από 10 γυναίκες από το μπλοκ μας. Οι γυναίκες από την πορεία βρέθηκαν αμυνόμενες-θύματα βίας σε ένα χωριό που υποθάλλει και ενθαρρύνει βιαστές. Αλλά και οι άντρες μιας πορείας που δεν συναινεί στο βιασμό χτυπήθηκαν από τους δολοφονικούς σιδερολοστούς των macho του χωριού.

Όσο για την ευθύνη για τον βιασμό όχι μόνο την αποδέχτηκαν αλλά την κραύγαζαν περήφανα οι άντρες που μας καταδίδωκαν. Αμετανόητοι έριχναν την ευθύνη στο θύμα του βιασμού («τα ήθελε»...τι πρωτότυπο!) περνώντας στην επίθεση. Το όνειδος είναι του θύματος, δεν θα την συγχωρήσουν ποτέ για τον βιασμό της! Αντίθετα, για τους εαυτούς τους ανέλαβαν τον ρόλο του βιαστή -και το χαίρονταν κιόλας! Το «καλά της κάναμε» κυριαρχούσε στις πολεμικές ιαχές τους. Σε πρώτο πληθυντικό η αντρική κοινότητα αποδέχεται το έγκλημα και επικροτεί κάθε έναν που επιδεικνύει τον «αντρισμό» του.

Η σιωπηλή συναίνεση των γυναικών ίσως οφείλεται στα «μητρικά» τους αισθήματα. Για αυτές τα παιδιά τους θα είναι πάντα αθώα. Ίσως οφείλεται στο ότι παντού όλοι και όλες συμμερίζονται λίγο ή πολύ τις πατριαρχικές ιδέες, τις αποδέχονται, τις μεταβιβάζουν στα παιδιά τους. Ίσως οφείλεται στο φόβο που γεννά η αντρική υπεροχή. Ίσως, ίσως... Το σίγουρο είναι ότι η πατριαρχική κοινότητα οργανώνεται με βάση ορισμένα αξιώματα, εκ των οποίων θεμελιακό είναι η υπεροχή του άντρα σε σχέση με τη γυναίκα. Μια υπεροχή αποδεκτή από όλους! Μια βίαη υπεροχή.

Ανδρισμός σημαίνει δύναμη. Σημαίνει εκμάθηση μιας επιθετικότητας που γεννά βία. Άλλωστε, η αντρική κυριαρχία είναι η ίδια βία-όπως είναι βία και κάθε κυριαρχία-. Η αγριότητα με την οποία μας υποδέχθηκαν και η βιαιότητα των χτυπημάτων τους, φυσικών και λεκτικών, πηγάζει και από αυτό το πηγάδι: τον βούρκο της πατριαρχικής θέσμησης.

Κριτική και Αυτοκριτική.

*«Δεν βρισκόμαστε εδώ για να πούμε αυτό που είναι
αλλά για να κάνουμε να είναι αυτό που δεν είναι...»
Κορνήλιος Καστοριάδης*

Οργανωτικά είχαμε πολλά προβλήματα. «Στρατηγικά» πρέπει να αναπροσαρμόσουμε πολλά (πχ σε σχέση με το άνοιγμα της δράσης,). Πολλοί από εμάς δεν είχαν εμπειρία συγκρούσεων ούτε καν με φασίστες και μπάτσους, πράγμα που μας έκανε πιο ευάλωτους ακόμη και μπροστά στον «οργανωμένο αυθορμητισμό» των ελληναράδων. Όλα αυτά είναι κριτική σε δεύτερο επίπεδο.

Πρώτο μέλημα πρέπει να είναι η επεξεργασία αυτού του γεγονότος – του πογκρόμ – και δεύτερο μόνο μέλημα οι στρατηγικές εκδοχές και αναπροσαρμογές. Δεν έχει νόημα να πούμε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε. Έχει νόημα να συζητήσουμε τι πρέπει να γίνει για να μην το ξαναζήσουμε έτσι.

«Καλά να πάθετε»!

Πολλοί «σύντροφοι», σε ένα δεύτερο επίπεδο, βγήκαν εκ των υστέρων και είπαν «τα θέλαμε και τα πάθαμε», ό,τι ακριβώς είπαν δηλαδή οι βιαστές για τη μετανάστρια. Όμως εμείς δεν ρωτήσαμε την γνώμη τους! Όποιος/α έχει συμμετάσχει σε πορείες ξέρει ότι αναλαμβάνει και το ρίσκο της φυσικής απειλής. Οι «καλοπροαίρετοι» σύντροφοί μας τώρα το ανακάλυψαν; Όσοι, δε, νομίζουν ότι θα τα κατάφερναν καλύτερα, ας ξεκινήσουν από έστω και μια αναφορά στο βιασμό. Γιατί όλο αυτό τον

καιρό που πέρασε, μόνο φεμινιστικές ομάδες είδαμε να καταγγέλλουν το γεγονός. Από κει και πέρα: άκρα του τάφου σιωπή.

Το προλεταριάτο οργανώνεται...!

Άλλοι άρχισαν τις προλεταριακές αναλύσεις και είπαν πως το ότι διαχωριστήκαμε από την κοινότητα της Αμαρύνθου ήταν κάτι αρνητικό για την επανάσταση...

Αυτό που είδαμε όμως εκεί είναι ότι το προλεταριάτο μια χαρά οργανώθηκε στο συγκεκριμένο χωριό τόσο στο παρελθόν ενάντια στους μετανάστες προλετάριους όσο και στο παρόν ενάντια στο θύμα βιασμού-η οποία ήταν και μετανάστρια και εργαζόμενη-ε, προλεταριολάγνοι; Η εργατική τάξη καθαγιάζεται για τα εγκλήματά της –για τα οποία φταίνει πάντα οι καπιταλιστές!- ας της συγχωρήσουμε τους βιασμούς, ας της συγχωρήσουμε τα πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες, όλα είναι ψευδής συνείδηση: οι πραγματικές δολοφονίες αλβανών στα ελληνικά παραμεθόρια χωριά από τρομαγμένους νοικοκυραίους, οι πραγματικοί βιασμοί αλλοδαπών και ημεδαπών γυναικών, τα πραγματικά πογκρόμ μετά από ποδοσφαιρικούς αγώνες είναι όλα ψευδής συνείδηση! Ζήτω η ενότητα της τάξης!

Τα εν οίκω μη εν δήμω

Άλλοι θεώρησαν μπεριαλιστική την «επιδρομή» των βαρβάρων στο φιλήσυχο χωριουδάκι. Τους χαλάσαμε την ησυχία τους, δεν είχαμε κανένα δικαίωμα. Η λογική αυτή είναι ακριβώς η πατριαρχική λογική: τα εν οίκω μη εν δήμω. Για ο, τι συμβαίνει πέρα από το «δημόσιο» χώρο, για ό, τι συμβαίνει στο άλλο σπίτι, στο άλλο χωριό, απαγορεύεται να γίνεται λόγος και κριτική. Ακόμη κι αν γίνονται τα χειρότερα εγκλήματα, κανείς/μία δεν έχει το δικαίωμα να επέμβει στον ιδιωτικό χώρο του άλλου, στο βασίλειο της κυριαρχίας του άντρα.

Έλεος με τις κριτικές που λέγονται από τους απολογητές του ελληνικού εθνικισμού και σεξισμού, αριστερούς (και πιο πέρα!) και δεξιούς (και πιο πέρα!), αυτούς που δεν έβγαλαν μιλιά για το βιασμό και έρχονται εκ των υστέρων να μας κάνουν μαθήματα χρήσης παλουκιών ή μαθήματα πολιτικής συνείδησης. Όποιος ήταν στην Αμαρύνθο θα είναι τυφλός για να μη δει ότι μας χτύπησε μια για τα καλά προλεταριακή, ανδρική κοινότητα. Όλα τα άλλα είναι μαλακίες.

η μικρή τους κοινωνία που βρωμούσε ρατσισμό και πατριαρχία!

Εδώ υπήρξε η πιο απολαυστική κριτική! Οι εστέτ του political correct και τα ζόμπι που σήκωσαν τη σημαία του λαού, όσοι ψάχνουν ακόμη κοπάδια-οπαδούς, βάλθηκαν να επιτεθούν στο επιθετικό μας σύνθημα.. Η αλήθεια είναι, παράλληλα, ότι από έναν-δύο συντρόφους ακούσαμε και καλόπιστες κριτικές αλλά ο οχετός και πάλι θριάμβευσε. Ένσταση πρώτη: δεν ήταν το 100% της κοινωνίας συμμετοχο στο βιασμό και στο πογκρόμ, άρα δεν έπρεπε να τσουβαλιάσουμε. Αυτή την ένσταση που δεν απευθύνεται ούτε καν σε παιδιά δημοτικού, θα έπρεπε να την προσπεράσουμε. Λες και εμείς όταν μιλάμε για κοινωνία εννοούμε ένα 100% των μελών της ή όταν μιλάμε για κοινωνικές αξίες θα έπρεπε να πάρουμε από τον καθένα ξεχωριστά μια συνέντευξη. Λες και η κοινωνία είναι ένα αποτέλεσμα αθροίσματος των μελών της, παρά οι κοινωνικές σχέσεις που την αποτελούν! Ένσταση δεύτερη: Γιατί προσβάλαμε συλλήβδην την κοινότητα με το σύνθημά μας. Δηλαδή, αν κάποιος «προσβάλει» τη Θεσσαλονίκη ως ρατσιστική (που είναι!!) θα έπρεπε εμείς (αφού μένουμε εδώ), να πάμε να τον σκοτώσουμε;; Ή αν ασκήσει κριτική στους αναρχικούς ως ρατσιστές, θα

έπρεπε να πάμε να τον σκοτώσουμε; Αποδώσαμε, λέει, συλλογική ευθύνη και αυτό το βρήκαν αντιφατικό με την υπεράσπιση της ισραηλιτικής κοινότητας στη Θεσσαλονίκη τον Αύγουστο του 2006 όταν οι κνίτες έκαναν τη βεβήλωση του μνημείου του Ολοκαυτώματος! Πραγματικά να μην ξέρεις τι να πρωτοποιείς: για τον εγγενή αντισημιτισμό αυτής της σύγκρισης ή για την αριστερής προέλευσης τύφλωση που παράγει; Δηλαδή, όσοι λεν αυτό ακόμη δεν έχουν πειστεί πως οι ελληνοεβραίοι και τα θύματα του Ολοκαυτώματος δεν είναι υποχρεωμένοι να απολογούνται για τις πράξεις του Ισραήλ. Και επιπλέον, όσοι λεν αυτό, μάλλον δεν καταλαβαίνουν πως τα θύματα του εβραϊκού Ολοκαυτώματος δεν έκαναν κανένα έγκλημα εκτός από αυτό της ύπαρξης!! Ενώ οι Αμαρύνθιοι όχι μόνο διέπραξαν αλλά και συγκάλυψαν με κάθε τρόπο ένα ρατσιστικό και σεξιστικό έγκλημα! Για ένα μήνα, αυτό το χωριό το βούλωσε κανονικά όταν θα έπρεπε οι βιαστές να στιγματιστούν και να τιμωρηθούν παραδειγματικά! Κάθε κοινωνία έχει τις αξίες της και συμπεριφέρεται αναλόγως. Όμως, για τους αριστερούς και τους πατριώτες (μιας και ταυτίζονται οι απόψεις τους), αυτό που φταίει είναι όχι ο ρατσισμός και ο σεξισμός που κυριαρχούν αλλά η μόλυνση των ιδεωδών του ελληνικού λαού και κάποιος καπιταλισμός, κάποια φετιχοποιημένη ιδεολογία, κάποιοι αμερικάνοι ίσως και φυσικά πάντα οι εβραίοι! Ο λαός είναι πάντα αθώος! Εμείς αυτόν τον λαό θελήσαμε να προβοκάρουμε. Και ξέρετε κάτι; Το προβοκατόρικο, επιθετικό σύνθημά μας, μας είχε ανοίξει κάποιους προβληματισμούς πριν την πορεία. Όμως, η στάση των αριστερών που δεν έβγαλαν άχνα για τον βιασμό και έτρεξαν να κάνουν κριτική στο σύνθημά μας, μας επιβεβαίωσε. Η στάση των ντόπιων που φώναζαν «καλά κάναμε και τη γαμήσαμε την π... μέχρι το μεδούλι», «κουμάντο ήρθατε να κάνετε στα αρχίδια μας;», «γαμήσι σημαίνει βιασμός;» (για να πάρουμε 3 μόνο κουβέντες από τις εκατοντάδες), μας επιβεβαίωσε. Εκ του αποτελέσματος, κάναμε μια πορεία σε ένα χωριό βιαστών και ρατσιστών! Το ξέραμε πως «η Αμάρυνθος είναι παντού», πως εγκλήματα τέτοια και κοινωνίες τέτοιες ανθούν σε όλη την ελληνική επικράτεια. Αυτό ας το πουν στον εαυτό τους αυτοί που μας έλεγαν να κάνουμε πορεία στην Αριστοτέλους ή αυτοί που δεν έβρισκαν κανένα νόημα στην πορεία εκεί (και οι οποίοι συνήθως δεν έχουν βγάλει ποτέ άχνα παρά μόνο αφηρημένα για ρατσισμό και σεξισμό). Προφανώς, η Αμάρυνθος είναι παντού. Όμως, αυτό που θέλαμε να δείξουμε μεταξύ άλλων ήταν πως η Αμάρυνθος ήταν και εκεί!

Τραύματα.

Η Αμάρυνθος ήταν ένα αντιφατικό ξεκίνημα, όχι αμιγώς πολιτικά όπως είπαμε αλλά με την έννοια του πολιτικού που αφορά την ψυχολογία. Για όσους ήμασταν εκεί αυτή η αντίφαση λειτούργησε πολύ φανερά από τα πρώτα λεπτά. Για να το πούμε συνοπτικά, τα συναισθήματα που συνδυάστηκαν στο μπλέντερ της τότε αλλά και της τώρα ψυχολογίας ήταν κατά κάποιο τρόπο πρωτόγνωρα. Το αίσθημα που διαδόθηκε στον κόσμο σε πιο ποικίλες μορφές ήταν αυτό του φόβου. Υπήρξε ένας διάχυτος φόβος που σε άλλον εκφράστηκε ως στιγμιαίο σοκ, σε άλλους ως γενικευμένος πανικός ή σε άλλους ακόμη ως ενεργοποίηση φοβιών που ήδη τρέφαμε μέσα μας από προσωπικά βιώματα. Υπήρξαν κι εκείνοι βέβαιοι που δεν ένιωσαν τόσο ούτε τον πανικό ούτε το σοκ. Σε δεύτερο επίπεδο, ο φόβος αντισταθμιζόταν σε πολλούς και πολλές από το μέγεθος της αλληλεγγύης και του δεσίματος που επιδείξαμε στο δρόμο, στις μάχες («στο δρόμο να σπάσουμε τον τρόμο» που λέει η παροιμία...). Δεν είναι μυστικό πως πολλές πολιτικές ομάδες του χώρου, ανεξαρτήτως βαθμού πολιτικής συγκρότησης, πολλές φορές υπόγεια ή και ρητά δημιουργούν εντός τους

σχέσεις που σχεδόν αντικαθιστούν τις οικογενειακές σχέσεις. Για πολλούς, το δέσιμο αυτό λειτούργησε εκείνη την ώρα στην απειλή, στην αυτοθυσία, στην απόγνωση, στην αναθάρρηση. Το δυσάρεστο αποτέλεσμα αυτής της θυματοποίησης μας ήταν όμως από μια πλευρά πως για πρώτη φορά γνωρίσαμε μια κλασική ψυχολογία θύματος και ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της ψυχολογίας: την αυτό-ενοχοποίηση. Πολλοί σκεφτήκαμε μάλλον ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι παραπάνω, ότι δε φανήκαμε αρκετοί, ότι φταίμε για τα άγρια χτυπήματα όσων τραυματίστηκαν άσχημα ή για το ότι πανικοβληθήκαμε παραπάνω από όσο έπρεπε. Και είναι πολλά-πολλά ακόμα. Ή προσπαθήσαμε, αντίθετα, να ενοχοποιήσουμε κάποιον από τους γύρω μας (όχι από κακεντρέχεια φυσικά) ώστε να επιβεβαιωθούμε ναρκισσιστικά απέναντι στην τσαλαπατημένη αξιοπρέπειά μας, λέξη για την οποία ο χώρος έχει πολλά να πει όχι μόνο σε προσωπικό αλλά και σε πολιτικό επίπεδο. Δυστυχώς, ο κόσμος του χώρου δεν έχει συζητήσει παρά σε παρέες κάποιες από τις ρίζες και τις προεκτάσεις αυτών των συναισθημάτων στο επίπεδο τέτοιων επιθέσεων ή, γενικά, καταστάσεων γενικευμένης βίας. Πχ το πώς ξεπερνιέται ο φόβος στο δρόμο, το τι σημαίνει γυναικεία και αντρική ταυτότητα σε τέτοιες περιπτώσεις, το πώς γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας η αντίφαση που φέρει ένα άτομο σε σχέση με τη βία που ασκεί, την αθέμιτη και σεξιστική μέσα στο χώρο ή την πάντα θεμιτή απέναντι στους φασίστες κτλ. Όλα αυτά, αν και έχουν να κάνουν με την ψυχολογική διάσταση του πράγματος, δεν πρέπει και πάλι να τα δούμε ξεκομμένα από την πολιτική διάσταση. Μέσα στο πολιτικό δεν μπορεί παρά να υπάρχει το προσωπικό, το ιδιωτικό, αυτό που ούτως ή άλλως ψυχικά μας έχει διαμορφώσει. Το ζήτημα είναι μόνο αν θέλουμε να το επεξεργαστούμε και να προσπαθήσουμε να το προσεγγίσουμε ή και να το αλλάξουμε συλλογικά και ατομικά, ή αν θέλουμε να αποφύγουμε ένα κομμάτι του εαυτού μας και άρα της μερικής ενσωμάτωσής μας στο πολιτικό, στο να θέτουμε νόμους «στον εαυτό μας», άρα να δοκιμάζουμε ένα μεγαλύτερο βαθμό αυτονομίας. Η ιστορία της καθεμιάς και του καθενός αξίζει ξεχωριστά σε τέτοιες περιπτώσεις, όχι γιατί θα προσπαθήσουμε να συνταιριάξουμε τις ιστορίες για να μάθουμε την αλήθεια αλλά γιατί το να μάθουμε να ακούμε, να βγάζουμε πράγματα και να τα επεξεργαζόμαστε βοηθά σε πολλές περιπτώσεις να χτίσουμε με ασφάλεια αυτό που μέχρι πρότινος προστατευόταν από πηλό. Τα τραύματα, βεβαίως, δεν επουλώνονται έτσι απλά. Πέρα από το φόβο και τα παράγωγά του, πέρα τη δοκιμασία και την απόδειξη της αλληλεγγύης μας στην πράξη, η Αμάρυνθος σήμαινε για πολλούς κάτι βαθύτερο, το οποίο όσο οργανωμένοι κι αν ήμασταν δεν θα μπορούσαμε να το αποφύγουμε: για πρώτη φορά για πολλούς από εμάς ράγισε η εικόνα που φυλούσαμε μέσα μας για το τι είναι το ανθρώπινο. Ο ανθρωπολογικός τύπος που εμείς εμπειρικά γνωρίζαμε ως τώρα δεν είχε σχέση με αυτόν που διεξάγει τα πογκρόμ (άσχετα εάν ιστορικά-πολιτικά είχαμε αντιληφθεί ότι υπάρχει). Αυτή η συνθήκη, όμως, δε θα έπρεπε να μας οδηγήσει μόνο στο να καταλάβουμε πολύ άμεσα και πολύ πρακτικά ότι «δεν μπορούμε να πείσουμε όλη την κοινωνία με τα λόγια μας» και ότι η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη αλλά και στο να κατανοήσουμε με μια πιο μεστή έννοια το δικό μας ρόλο μέσα στην ιστορία αλλά και το ρόλο των θυμάτων που υπήρξαν σε συγκρούσεις, πογκρόμ και καταστροφές των οποίων το μέγεθος δεν μπορούμε να καταλάβουμε. Αρκούν λίγα δευτερόλεπτα για να σκεφτείς το τι συλλογικά τραύματα προκάλεσαν καταστροφές πολύ πιο πλατιές στην ιστορία και είσαι ήδη καθηλωμένος. Αυτό που μένει σα μπούσουλας στο μυαλό σε τέτοιες περιπτώσεις είναι ότι κάθε ιδέα και ερώτηση που προτείνουμε, πρέπει να στρέφεται προς την κατεύθυνση της λύτρωσης.

Οι θύτες.

Ένα κεφάλαιο για αυτούς; Είμαστε σίγουρες πως αφού δεχτήκαμε τη βία ή προσλάβαμε την εικόνα, πολλοί από μας μπήκαν στον πειρασμό – πέρα από το μίσος και την οργή – να δοκιμάσουν και την προσπάθεια απλοποίησης, δηλαδή κατανόησης, της ιστορίας που ζήσαμε. Να κατανοήσουμε τους θύτες δηλαδή; Να μπορούμε δηλαδή κατά κάποιο τρόπο στη θέση τους; Ναι, όχι βέβαια με την έννοια ότι πρέπει να τους συγχωρέσουμε από χριστιανική ηθική αλλά μόνο και μόνο για να κατανοήσουμε τη δική μας εμπειρία και την ιστορικότητά της. Είπαμε στον εαυτό μας ότι πρόκειται περί τεράτων κτλ. Δυστυχώς, παρόλη την όποια εκτόνωση του μίσους, δε μας βοήθησαν όλα αυτά να καταλάβουμε κάτι παραπάνω. Απλώς τα επαναλαμβάναμε ξανά και ξανά, προσπαθώντας να βρούμε πιο οξείς χαρακτηρισμούς που είχαν να κάνουν με την επαρχιώτικη τους καταγωγή. Είναι προφανές ότι αυτοί οι ελληναράδες ξέσπασαν πάνω μας για την αγανάκτηση που κράτησαν μέσα τους τον τελευταίο μήνα. Ένιωσαν αδικημένοι και αμυνόμενοι από την προβολή που δοκίμασαν από τα ΜΜΕ, προβολή που δε δίστασαν βέβαια να χρησιμοποιήσουν υπέρ τους την αμέσως επομένη στιγμή, αυτή του πογκρόμ. Αυτό είναι εύκολο να το αντιληφθούμε. Δε θα έπρεπε να μείνουμε όμως μόνο σε αυτό. Όσοι από τους κατοίκους μας χτύπησαν, δεν το έκαναν μόνο επειδή εμείς πήγαμε εκεί και το ποτήρι ξεχείλισε. Το έκαναν γιατί κατάλαβαν πως αυτό που αντιπροσωπεύαμε ήταν εξ ολοκλήρου αντίθετο με όσα πιστεύουν εκείνοι. Κατάλαβαν πως αυτό στο οποίο αντιστεκόμαστε και εναντιωνόμαστε είναι εξ ολοκλήρου αντίθετο με όλες τις βάσεις των ζώων τους, με τα μαθήματα που διδάχτηκαν από τους πατεράδες τους: ενάντια στην ανδροκρατία και το ρατσισμό, ενάντια στην πατρίδα, ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Οι κοινωνικές σχέσεις στην Αμάρυνθο ενσωματώνουν παραδοσιακές σχέσεις εξουσίας: οι «πιο» άντρες αποτελούν τους ηγέτες της κοινότητας. Στα σεξοπάζαρα, στα χωράφια, στο καφενείο, στις πλατείες, παντού, όπου έχουν να κάνουν με τη δημόσια σφαίρα τους. Είναι αυτοί οι «κουτοπόνηροι» που κοροϊδεύουν τους τουρίστες, είναι αυτοί που διαγωνίζονται στο ποιος βίασε τις πιο πολλές μετανάστριες το προηγούμενο βράδυ ενώ οι υπόλοιποι το παίζουν φιλήσυχοι μεροκαματιάρηδες που δε θέλουν μπλεξίματα, είναι αυτοί που μες την υποκρισία και τη βία μεγαλώνουν τα παιδιά τους, είναι αυτοί που με σαδισμό και μίσος προσπαθούν να εξαλείψουν το διαφορετικό από την κανονικότητα της συνεχούς μιζέριας τους. Η βία τους είναι παντού, όχι μονάχα στην άμεση φυσική βία αλλά και στα λόγια, στα βλέμματα, στο περπάτημα, στις κινήσεις τους. Αυτή τους η βία και η αγαπημένη τους «βρισιά» που απηύθυναν στους άντρες του χώρου μας – «πούστηδες, αδερφές!» - έδειξαν με έναν απίστευτο τρόπο πόσο η ολοκληρωτική συμπεριφορά και η ομοφυλοφιλία συνανήκουν, πόσο έχει απωθηθεί από τους ίδιους και πόσο χρειάζονται να τη βρίσκουν στους άλλους, τους «μαλθακούς». Δεν υπάρχει κανένα τρομερό μυστήριο πίσω από αυτούς τους ανθρώπους. Είναι ο ανθρωπολογικός τύπος που, ανά τους αιώνες, διεξήγε τα πογκρόμ. Είναι εξόφθαλμα σαδιστές, ευθυνόφοβοι, ανόητοι, θρασύδειλοι και εξαρτώμενοι από την ψυχολογία του όχλου. Αυτό που τους φταίει είναι το ξένο, αυτό που με την παρουσία του απειλεί την ύπαρξή τους, την εσωτερική συνοχή της κοινότητάς τους. Απαριθμώντας μόνο δύο-τρία από τα χαρακτηριστικά τους, αισθανόμαστε τυχεροί και τυχερές που δε μεγαλώσαμε στην Αμάρυνθο. Παράλληλα, όμως, συνειδητοποιούμε ότι έχουμε κι εδώ Αμαρύνθιους. Και εμείς πάλι θα είμαστε ξένοι. Γιατί οι λογαριασμοί μας δεν έκλεισαν ούτε στη μητρόπολη, ούτε και στην επαρχία.

Και για να χρησιμοποιήσουμε αυτό το υποκείμενο που η αριστερά τόσο πολύ έχει γλείψει:

ΛΑΕ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ!

Terminal119-για την κοινωνική και ατομική αυτονομία